

Consumer **CHAMPION**

Learn. Share. Succeed.

Slovenské spotrebiteľské právo

Roman Jurík

18 October 2017

- Všeobecný prehľad právnej úpravy
 - Občiansky zákonník, osobitné zákony, dôležitá judikatúra
- Ochrana finančných spotrebiteľov
 - Právomoci centrálnej banky od roku 2015
 - Výkon záložného práva
- Nekalé obchodné praktiky
- Kolektívna ochrana práv spotrebiteľov

01

Všeobecný prehľad právnej úpravy

- Už zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa
- Zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch
- Občiansky zákonník, najmä § 52 až 54, novely Občianskeho zákonníka
 - Prvá implementácia smernice 93/13/EHS zákonom č. 150/2004 Z. z.
 - Rozširovanie ochrany spotrebiteľa novelami Občianskeho zákonníka
 - Vzťah občiansky zákonník vs. Obchodný zákonník pri spotrebiteľských zmluvách (rozsudky Najvyššieho súdu SR 3MCdo/9/2014, 3MCdo /12/2014 a 3MCdo/14/2014 („potvrdené“ uznesením Ústavného súdu SR III. ÚS 194/2016)
- Zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 102/2014 Z. z. a zákona č. 151/2014 Z. z. (smernica 2005/29/ES)
 - Konanie na Ústavnom súde SR PL. ÚS 11/2016 – predmet: § 5b zákona
- Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (smernica 2008/48/ES)
- Zákon č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie (smernica 2014/17/EÚ)
- Zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní

3 MCdo 9/2014, 3 MCdo 12/2014, 3 MCdo 14/2014

- V preskúmanom prípade je - aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - zrejme, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Spotrebiteľ

- § 52 ods. 4 OZ: Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.
- § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z.: spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania.

Dodávateľ/predajca...

- § 52 ods. 3 OZ: Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

- § 2 písm. b) až d) zákona č. 250/2007 Z. z.:

b) predávajúcim osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti alebo povolania, alebo osoba konajúca v jej mene alebo na jej účet,

c) výrobcom

1. osoba, ktorá výrobok vyrobí, vyťaží, obnoví, upraví alebo inak získa a má sídlo alebo miesto podnikania na území členského štátu Európskej únie, členského štátu Európskeho hospodárskeho priestoru alebo Turecka (ďalej len „členský štát“), alebo ten, kto sa za výrobcu vydáva označením výrobku svojím menom, ochrannou známkou alebo iným rozlišovacím znakom, alebo osoba z dodávateľského reťazca, ktorej činnosť môže ovplyvniť bezpečnostné vlastnosti výrobku,

2. osoba, ktorá má sídlo alebo miesto podnikania na území členského štátu a je splnomocnencom³⁾ výrobcu, ktorý nemá sídlo alebo miesto podnikania na území členského štátu,

3. dovozca, ak výrobcu nemožno určiť podľa bodu 1 alebo 2,

d) dovozcom podnikateľ, ktorý doviezol do členského štátu výrobok zo štátu, ktorý nie je členským štátom,

e) dodávateľom podnikateľ, ktorý priamo alebo prostredníctvom iných podnikateľov dodal predávajúcemu výrobok a ktorého činnosť neovplyvňuje vlastnosti výrobku,

C-110/14 Horațiu Ovidiu Costea proti SC Volksbank România SA

- Článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že fyzickú osobu vykonávajúcu povolanie advokáta, ktorá uzatvorila s bankou zmluvu o úvere bez toho, aby v nej bol špecifikovaný účel tohto úveru, možno považovať v zmysle uvedeného ustanovenia za „spotrebiteľa“, ak táto zmluva nie je spojená s obchodmi, podnikaním alebo povolaním tohto advokáta. Skutočnosť, že pohľadávka vyplývajúca z uvedenej zmluvy je zabezpečená záložnou zmluvou, uzavretou touto osobou ako zástupcom jej advokátskej kancelárie a vzťahujúcou sa na majetok určený na obchody, podnikanie alebo povolanie tejto osoby, ako je budova vo vlastníctve tejto kancelárie, nie je v tejto súvislosti relevantná.

(Online na skrátenom URL <http://bit.ly/spotrebiteľAdvokat>)

-
- Platobné rozkazy, značne „využívané“ súdmi v neprospech spotrebiteľov
 - Zneužívanie rozhodcovského konania
 - Porušovanie povinností veriteľmi (bankovými aj nebankovými)

02

Nekalé obchodné praktiky

- Definícia: v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa
§ 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z.: Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak
 - a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,
 - b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.
- Príloha č. 1 zákona č. 250/2007 Z. z.: obchodné praktiky, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé
- Finančné služby
 - Úplná kontrola Národnej banky Slovenska nad ochranou spotrebiteľov v oblasti finančného trhu (výhoda? nevýhoda?)
 - Zadĺženie obyvateľstva (dané chudobou)
 - Veľa exekúcií (približne 3,5 mil., i keď viac ako polovica kvôli štátnym inštitúciám)
 - Nekontrolované C2C úvery („slepá“ centrálna banka)

- Výkon záložného práva
 - Bez súdnej kontroly
 - takmer nemožná preventívna kontrola
 - Nulová kontrola zo strany ministerstva spravodlivosti (za 9 rokov uložené dve pokuty dražobníkom)

Krajský súd v Prešove 6Co/131/2011

Postihnutie majetku výlučne súkromnými osobami - podnikateľmi sledujúcimi dosahovanie zisku takmer bez akejkoľvek verejnoprávnej ochrany v rozsahu, aký umožňuje slovenská právna úprava je diskutabilné aj vo svetle porovnateľných právnych poriadkov, ktoré na tak závažný zásah do vlastníctva vyžadujú rozhodnutie sudcu. Súkromné osoby - podnikatelia sú pritom v pozícii osôb, ktoré majú garantovať ochranu práv osôb zúčastnených na dražobnom procese (porov. vyššie). Odvolací súd si napríklad nevie predstaviť ako záložný veriteľ a dražobník môže garantovať nezávislý a nestranný výkon záložného práva, ktorého nezávislú a nestrannú verifikáciu by inak (ako je tomu v okolitých krajinách s príbuznou právnou tradíciou) garantoval súd. Atribút nezávislosti a nestrannosti je potrebné navyše posúdiť v kontexte, že záložný veriteľ si svojou úvahou a posúdením plnenia podmienok zmluvného vzťahu zabezpečuje „exekučný titul“, ktorý následne sám nútene voči dlžníkovi vykonáva. Nezávislosť a nestrannosť je len jednou, aj keď mimoriadne dôležitou, z ústavných požiadaviek, ktoré musia byť kladené na dražobníkov, a ktoré právna úprava svojou konštrukciou nezabezpečuje. Z dražobnej praxe sú pritom vážne indície, že dražobné spoločnosti sú prepojené s veriteľmi a doslova, že každý záložný veriteľ má „svojho“ dražobníka. Aj preto sa v praxi presadzuje názor, že najľahšia a najrýchlejšia „exekúcia“ dlžníkov a neplatičov je dražba a nie je neobvyklé, že dražba sa (pravidelne), dokonca ako hrozba, vyvoláva pri hrubom nepomere pohľadávky a hodnoty zálohu. Tento model správania, medzičasom hromadne uplatňovaný účastníkmi právnych vzťahov, vo svojej podstate vážne deformuje a popiera základné ústavné princípy ochrany práv a prispieva k realizácii práva vžitím tak, že účastníci záložných právnych vzťahov pri vymáhaní pohľadávky už ani neuvažujú nad primeranejšou súdnou exekúciou, ale rovno žiadajú „dobrovoľne“ predať majetok dlžníkov (záložcov).

Krajský súd v Prešove 6Co/131/2011

Takáto aplikačná prax majúca svoj základ a pôvod v platnej právnej úprave „dobrovoľných“ dražieb je nežiaducim až spoločensky nebezpečným obchádzaním a spochybňovaním inštitútov núteného výkonu rozhodnutia, (v ktorých sa v demokratickej spoločnosti štandardne prejavuje súdnou mocou garantovaný oprávnený vynucovací rozmer štátomocenskej autority), a to neraz pri popieraní ochrany práv dlžníkov a porušovaní ústavného princípu primeranosti (výkonu práva). Odvolací súd je presvedčený, že pri naplnení ústavného princípu primeranosti musí byť pri výkone záložného práva dražba nehnuteľnosti určenej na bývanie nad akúkoľvek pochybnosť inštitútom uspokojenia pohľadávky, ktorý má povahu ultima ratio.

Nebolo a ani nemôže byť zmyslom a cieľom právnej úpravy výkonu záložného práva to, aby niekto v dražbe „kúpil“ rýchlo a lacnejšie. Ako je naznačené vyššie, výkon práva má v právnom štáte principiálne limity, na ktorých musí spoločnosť za každých okolností bezvýhradne trvať, pričom týmito princípmi nie sú kúpiť rýchlo, lacno a pri nerešpektovaní ústavných práv osôb. Princípy zhmotnené v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR musí reflektovať a naplňovať nielen aplikačná prax, ale svojou normotvornou činnosťou aj zákonodarca. Ak zákonodarca konštruuje právnu úpravu, dbá pritom na reflexiu ústavných limitov, ktoré podústavná právna úprava ďalej rozvíja. Preto ani záujmy veriteľa na uspokojení pohľadávky nemôžu byť hlavným cieľom realizácie právnej úpravy dobrovoľných dražieb, ako je mylne vžitá v aplikačnej praxi.

Aj z týchto dôvodov je preto diskutabilné, či v teste ústavnej súladnosti a konformnosti môže vo všeobecnosti obstať právna úprava, ktorá v podmienkach súkromného procesu nielenže nezabezpečuje garanciu a ochranu ústavných práv účastníkov právnych vzťahov (a tým na podústavnej úrovni nerozvíja ústavné imperatívy ochrany práv), ale práve naopak vytvára neprimerane široký priestor pre ich faktické popretie v zmysle, že ústavné práva cez prizmu ich aplikácie a naplňovania nemajú inú ako len iluzórnu povahu.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co/131/2011 „potvrdený“ rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Cdo 12/2013

(Rozsudok Najvyššieho súdu SR online na skrátenom URL <http://bit.ly/drazbyNSSR>, obdobný rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co/108/2012 online na <http://bit.ly/KSPOdrazby>, dovolanie odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu SR 4 Cdo 100/2012 a zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 10/2014 ako judikát R 138/2014, online [tu](#))

PL. ÚS 23/2014

Nad rámec uvedeného ale ústavný súd pripomína, že sa už vyslovil, že podľa platnej právnej úpravy zákona o dobrovoľných dražbách je rozsah prostriedkov následnej nápravy proti výkonu záložného práva obmedzený v podstate len na žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby (§ 21 zákona o dobrovoľných dražbách) a takáto následná prípadná obrana záložcu je podstatne sťažená (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 261/2013 z 30. apríla 2013). Sťaženie následnej súdnej kontroly dobrovoľnej dražby by malo byť kompenzované dostatočnou preventívnou a priebežnou kontrolou dobrovoľnej dražby orgánom verejnej moci.

Osobitne sa žiada zdôrazniť, že v dobrovoľnej dražbe pôsobí nepopierateľné pnutie medzi záujmom záložcu na tom, aby bola vec predaná za čo najväčšiu cenu, resp. na tom, aby nebola vec predaná za dlh, ktorý je v hrubom nepomere k hodnote zálohu (pozri aj nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 237/2011 z 2. júna 2011 a uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 261/2013 z 30. apríla 2013), a záujmom záložného veriteľa, ktorý sa ale v podstate obmedzuje na uspokojenie jeho pohľadávky, a teda na čo najrýchlejšie speňaženie zálohu aspoň v takej výške, ktorá zabezpečí uhradenie jeho pohľadávky. Takéto pnutie pritom pôsobí aj pri takej dobrovoľnej dražbe, ktorá nevykazuje znaky podvodnej snahy získať založenú vec pod trhovú cenu (pričom tento záver nemôže spočívať výlučne na predstavách všeobecného súdu o všeobecnej praxi pri prevažujúcej praxi výkonov záložných práv na Slovensku, ale musí byť podporený konkrétnymi zisteniami vzťahujúcimi sa na prerokúvanú vec). V uvedenej súvislosti ústavný súd opakuje, že intenzita zásahu do vlastníckeho práva realizovaného v podobe predaja predmetu vlastníctva by nemala byť vo výraznom nepomere k skutočnej alebo aspoň skutočnosti sa čo najviac približujúcej cene toho predmetu vlastníctva (II. ÚS 237/2011).

PL. ÚS 23/2014

Podľa názoru ústavného súdu zákon o dobrovoľných dražbách, ako aj súvisiace právne predpisy regulujúce výkon záložného práva do určitej miery (nie však neobmedzene) nadraduje záujem veriteľa na uspokojení jeho pohľadávky pred záujmom dlžníka na ponechaní si veci (k rovnakému záveru dospela napríklad aj rakúska judikatúra: pozri rozhodnutie rakúskeho Najvyššieho súdu [OGH] sp. zn. 6 Ob 111/10g z 24. 6. 2010 body 2.2. a 3., dostupné na internete: <http://www.ris.bka.gv.at>). Záujem záložného veriteľa na speňažení majetku dlžníka v procese, ktorý sa neuskutočňuje v súčinnosti s dlžníkom a nad ktorým nie je vykonávaná priebežná súdna kontrola, a to obzvlášť vtedy, ak je predmetom dobrovoľnej dražby vec plniaca významné sociálne potreby dlžníka, však nemôže byť nadradený záujmu dlžníka vo väčšej miere, ako to je v prípade právnej úpravy exekúcie (m. m. II. ÚS 261/2013). Uvedené pnutie medzi záujmami účastníkov právneho vzťahu a potenciálnu kolíziu ich záujmov musí v tomto prípade všeobecný súd zohľadniť a vyvodiť z neho závery relevantné pre danú vec.

(Online na skrátenom URL <http://bit.ly/drazbySK>)

C-4/13 Monika Kušionová v. SMART Capital, a. s.

výrok

1. Ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje vnútroštátna právna úprava, ako je úprava dotknutá vo veci samej, umožňujúca vymôcť pohľadávku založenú na zmluvných podmienkach, ktoré sú prípadne nekalé, mimosúdny výkonom záložného práva na nehnuteľný majetok, ktorý spotrebiteľ poskytol ako zabezpečenie pohľadávky, pokiaľ predmetná právna úprava prakticky neznesie alebo nadmerne nesťažuje ochranu práv, ktoré spotrebiteľovi priznáva táto smernica, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu.
2. Článok 1 ods. 2 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvná podmienka obsiahnutá v zmluve, ktorú uzavrel predajca alebo dodávateľ so spotrebiteľom, je vylúčená z pôsobnosti tejto smernice len vtedy, ak uvedená zmluvná podmienka odráža obsah záväzného zákonného alebo regulačného ustanovenia, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu.

C-4/13 Monika Kušionová v. SMART Capital, a. s.

49. Pokiaľ ide o výkon zábezpeky, ktorá sa vzťahuje na spotrebiteľské zmluvy o pôžičke, treba konštatovať, že smernica 93/13 neobsahuje nijakú úpravu týkajúcu sa výkonu záložných práv.

62. Pokiaľ ide o primeranú povahu sankcie, osobitnú pozornosť treba venovať okolnosti, že majetok dotknutý konaním o mimosúdnom výkone záložného práva, o ktorý ide vo veci samej, je nehnuteľnosť určená na bývanie spotrebiteľa a jeho rodiny.

63. Strata rodinného obydľia totiž môže vážne ohroziť nielen práva spotrebiteľa (rozsudok Aziz, EU:C:2013:164, bod 61), ale aj uviesť rodinu dotknutého spotrebiteľa do osobitne citlivej situácie (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdneho dvora vo veci Sánchez Morcillo a Abril García, EU:C:2014:1388, bod 11).

64. V tejto súvislosti Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že strata bývania je jedným z najvážnejších zásahov do práva na rešpektovanie obydľia a každý, komu takýto vážny zásah hrozí, musí mať v podstate možnosť predložiť primeranosť takého opatrenia na súdne preskúmanie (pozri rozsudky ESLP McCann v. Spojené kráľovstvo, č. 19009/04, § 50, ESLP 2008, a Rousk v. Švédsko, č. 27183/04, § 137).

65. V práve Únie predstavuje právo na obydľie základné právo zaručené článkom 7 Charty, ktoré musí vnútroštátny súd zohľadniť pri vykonávaní smernice 93/13.

(Online na skrátenom URL <http://bit.ly/Kusionova>)

- Holandská spoločnosť A B. V. žaluje klienta o 1 464,77 eur
- A B. V. prevzala pohľadávku od spoločnosti H, a. s.
- H, a. s. poskytla dôchodkyni úver s istinou 1 600 eur, plus revolving s limitom 500 eur, dlžníčka mala vrátiť 2 464,20 eur v 60 mesačných splátkach po 44,05 eur, RPMN 43,40 %
- Dlžníčka zaplatila len 707,10 eur (14 splátok)
- H, a. s. postúpenie pohľadávky dlžníčke oznámil
- Súd vydal platobný rozkaz
- (apendix: holandská spoločnosť A B. V. medzičasom zanikla zlúčením s holandskou spoločnosťou A B. V.)

Rozsudok dostupný na <http://bit.ly/rozsudok>

- K, s.r.o. (Česká republika) žaluje spotrebiteľa o 430 eur
- K, s.r.o. prevzal pohľadávku od spol. P, s.r.o.
- Parametre úveru: istina 500 eur, splatná v 60 týždenných splátkach (59 splátok po 11,21 eur, 60. splátka 11,11 eur), spotrebiteľ je povinný vrátiť 672,50 eur, RPMN 70,38 %
- Zmluva o zabezpečení splátok úveru: veriteľ pomáha spotrebiteľovi splácať úver osobnými návštevami, cena 257,50 eur splatná v 60 týždenných splátkach, 59 splátok po 4,29 eur, 60. splátka 4,39 eur
- Dlžník zaplatil len 583,80 eur
- P, s.r.o. oznámil postúpenie pohľadávky doporučeným listom
- Súd vydal platobný rozkaz

03

Kolektívna ochrana práv spotrebiteľov

- Smernica 2009/22/ES o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov (kodifikované znenie)
- Najmä § 3 ods. 4 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa
- Súdna ochrana: tretia časť, druhá hlava, prvý diel, druhý oddiel C. s. p. (§ 301 až 306 C. s. p. – konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach)
- Nový procesný inštitút po zániku vedľajšieho účastníctva: osobitný subjekt (§ 95 C. s. p.), súhlas osobitného subjektu nie je potrebný

- Od 2008: § 93 ods. 2 O. s. p. –spotrebiteľská organizácia ako vedľajší účastník
- Od 1. 1. 2015 o prípustnosti vstupu spotrebiteľskej ako vedľajšieho účastníka rozhodoval súd
- Najmä § 3 ods. 4 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa
- Civilný sporový poriadok: zrušenie inštitútu vedľajšieho účasti (namiesto toho intervenienciu)
- Nový inštitút osobitného subjektu (§ 95 C. s. p.)
- V civilnom procese kolektívna ochrana práv spotrebiteľov obmedzená len na konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach a nejasnom inštitúte osobitného subjektu
- Sťažená (takmer znemožnená) pomoc spotrebiteľských organizácií v súdnych sporoch

Výhody

- Oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. u) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov
- Oslobodenie podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona SNR č. 71/1992 Zb.
- Oslobodenie od poplatkov ≠ oslobodenie od platenia a náhrady trov konania
- *Pikošky:*
 - advokát
 - Postúpenie živej pohľadávky bankou (pozri aj www.pravne.sk/banky)

- O. (so sídlom v N.) je správcom domov
- Podľa zmluvy o výkone správy: poplatok z omeškania 2,5 promile denne
- Podľa zákona (zákon NR SR č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov) zmluvu o výkone správy musí schváliť nadpolovičná väčšina vlastníkov bytov a nebytových priestorov
- O. poukazuje na viaceré právoplatné rozsudky, podľa ktorých je slabšou zmluvnou stranou vo vzťahu k vlastníkom bytov a nebytových priestorov
- Nepoznáme žiadneho konkrétného vlastníka bytu v správe O.

Neskončené konanie na Krajskom súde v Bratislave, sp. zn. 15C/2/2016

*Thank
You*

www.consumerchampion.eu

